Лежить козак молодесенький
Да на хорування;
Коло його стара мати:
— Сину мій коханий!
Тепер літечко надворі,
Ідуть люди в Київ —
Іди і ти помолиться
Пречистій Марії:
Вона тебе вихворює,
Серденько загоїть!

— Нічо, мамо, нічо, сиза,
Ріднесенька моя!
Ходім в Київ помолиться
За мою Оксану...
Доле моя, доле моя!..
Мамо моя, мамо!!

...У Києві у святому
Молебень ведеться;
У Києві у святому
Там благодать ллється!
Хто на ноги нездужає,
А подужать хоче, —
Несе ніжки воскові;
Хто руки, хто очі...
А мій Іван несе серце
Із ярого воску:
"О, пречиста великая,
Ти матінко божа!
У сусіда було дівча —
Укрили коверцем...
О, пречиста ти київська,
Загой моє серце!!"

...Горить свічка на ліхтарі,
Горить, догоряє.
Лежить Іван на постелі —
Уперше дрімає;
Білу ручку — на сердечку...
Така його доля!..
А тим часом у кімнаті
Поволі, поволі
Тихі двері одчинились
Та й знов зачинились:
Ввійшла в хату божа мати, —
За нев два ангели, —
Та й поклала білу ручку
На сердечку Йвану...
Серце стало... А та ненька
Не знала — аж рано.